

Áldott ünnepeket
kívánunk minden kedves
Testvérünknek!

A tartalomból:

Ádvent	2
Karácsony	3
Gyermekeknek	5
Ötven év	6
Testvéri köszöntés	6
Huszonöt év	7
Piliscsaba	8
Piliscsaba és a HH	8
CSANA	10
Látogatás Kiss Erzsébetnél	10
„Isten nekem....”	11
Focikupa	11

GYÜLEKEZETI HÍRMONDÓ

2010. IV. szám

Babits Mihály: Csillag után

Ülök életunt szobámban,
hideg teát kavarak...
Körülöttem fájás-félés
ködhálója kavargó.
Kikelek tikkadt helyemből,
kinyitom az ablakot
s megpillantok odakint egy
igéretes csillagot.
Ó ha most mindent itthagynék,
mennék a csillag után,
mint rég a három királyok
betlehem-i éjszakán!
Gépkocsin, vagy teveháton –
olyan mindegy, hogy hogyan!
Aranyat, tömjént és mirrhát
vinnék, vinnék boldogan.
Mennék száz országon át, míg
utamat szelné a vám.
„Aranyat tilos kivinni!”
szólna ott a vámos rám.
„Tömjént meg, ami csak van,
az mind kell, az itteni
hazai hatalmak fényét
méltón dicsőíteni.”
Százszor megállítanának, –
örülnék, ha átszusom:
arany nélkül, tömjént nélkül
érnék hozzád, Jézusom!
Jaj és mire odaérnék,
hova a csillag vezet,
te már függnél a kereszten
és a lábad csupa seb,
s ahelyett hogy bölcsöd köré
szórjak tömjént, aranyat,
megmaradt szegény mirrhámmal
keserűszagu mirrhámmal
kenném véres lábadat.

Gyülekezeti Hírmondónk hasábjain a biblia-olvasó Útmutató ádventi vezérigéi alapján készülünk arra, hogy lélekben is megérkezzünk karácsonyhoz, ne csak a naptár lapjain. Ehhez közös gondolatfűzérként Babits Mihály *Csillag után* című versét hívjuk segítségül.

Ádvent 1. vasárnapja

*Királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmas.
(Zakariás 9,9)*

Megint észre sem vettük, és elmúlt egy év. Újra az ádventi készülődésben élünk már, és talán úgy tört (talált, zúdult, szakadt) ránk ennek a tudata, mint Babitsra az „igéretes” csillag megpillantása: ültünk (vagy ülünk éppen most) életunt szobánkban, hideg teát (vagy forró kávét) kavargatva, miközben körülöttünk fájás-félés ködhálója kavargó.

Megvallom őszintén, hogy én mindig félek. Félek attól, hogy ellopják tőlem a karácsonyt. A hiper- és szupermarketek a többi bolttal és a főtérrel egyetemben már idejekorán csillognak a neonos égőktől, a forralt bor ízű daloktól, a bódékban az árusok arcára odafagyott kellető-kellemeskedő vásári mosolyoktól és a – szűkség esetén – mindenkin keresztülgázoló „csakazértis elkészülök karácsonyig” csörtetésektől, az átgázolhatatlannak ítélt tömegben.

Félek, hogy ellopják a karácsonyomat. Én úgy szeretnék ugyanis készülni, hogy tudjam azt, amit Babits tudott. Szeretném majd karácsonykor is tudni azt, hogy hozzám valóban a királyom jött. Az a király, aki igaz és diadalmas. Az a király, akinek a bölcsőjéből máris keresztet ácsoltak. Az a király, aki nem adót kér tőlem, hanem adni akar nekem. De jaj, el akarom-e fogadni azt, amit adni akar? Szeretnék-e élni ádvent bűnbánati lehetőségével a nyüzsgés helyett? Kész vagyok-e arra, hogy az értem megszületett és értem meghalt király elé valóban ne arannyal és ne is tömjénnel menjek, hanem szegény, keserűszagu mirrhámmal kenjem véres lábát? Kész vagyok-e arra, hogy így tegyem le elé bűneimet és elfogadjam, hogy ő akar adni nekem?

Így fordulok most hozzád, Istenem! Segíts nekem, hogy odataláljak hozzád a forgatagban! Segíts, hogy így is elkészüljek majd szentestére! Sőt! Segíts, hogy igazi karácsonyom legyen, ahol Veled találkozom először vagy újra! Láss olyannak, amilyen vagyok! Itt állok előtted. Nem takargatok már előled semmit sem. Könyörülj rajtam! Ámen.

Ádvent 2. vasárnapja

Egyenesedjetek fel, és emeljétek fel a fejéteket, mert közeledik megváltásotok. (Lukács 21,28)

Próbáltak már úgy észrevenni – természetes valójában – egy csillagot, hogy közben lefelé néztek? Ugye, hogy nem?! Babits itt felemelte a fejét, de legalábbis előre nézett. Fel kell egyenesednünk nekünk is és fel kell emelnünk a fejünket (a lelkünket, a szívünket, az egész valónkat), hogy Babits és a pásztorok „igéretes” csillagát észrevegyük.

Mi minden az, ami gátol ebben a felfelé tekintésben?

Mi minden az, ami ködhálót sző körülöttem, hogy aztán ártalmatlannak tűnő pókhálójával gúzsba kössön? Megélhetési gondok? Szakadozó vagy fojtogató kapcsolatok? Vagy a kapcsolat(ok) hiánya? Vagy valami más? Fel kell ismer-nem előbb ezeket ahhoz, hogy legyen erőm legalább annyira függetleníteni magamat tőlük, hogy ki tudjak egyenesedni és fel tudjam emelni a fejemet.

Ennek pedig van miértje is. Közeledik megváltásom. A váltságdíjat már kifizette értem Jézus azon a bizonyos bölcsből ácsolt kereszten. Ameddig azonban (az életem végéig) nem döntök véglegesen amellett, hogy elfogadom ezt a kegyelemért való elengedését a bűneimnek, addig számomra még nem teljesedett be a megváltás.

Így fordulok most hozzád, Istenem! Segíts nekem, hogy ebben az ádventi időszakban ki tudjak egyenesedni a problémáim súlyának dacára is! Segíts nekem, hogy fel tudjam és fel merjem emelni a fejemet a keresztre, ahol már nem egy kisdedit látok, hanem mint Babits, a kereszten függő testet, amelynek lába és egész teste csupa seb. Segíts, hogy a sebek vigasztaljanak! Áldj meg engem ennek a hitnek az ajándékával! Magamtól még hinni sem tudok. Ámen.

Ádvent 3. vasárnapja

Építsetek utat a pusztában az Úrnak! Az Úr jön hatalommal. (Ézsaiás 40,3.10)

Amennyiben Babits nem indulna lélekben útnak Betlehembe – amerre az „igéretes” csillag tart –, nem lenne értelme még annak sem, hogy megpillantotta ezt a csillagot. (Bár annyi értelme azért lett volna, mint a bágyadt derűt sugárzó karácsonyi izzóknak. Pillanatnyi mosoly fakad az arcunkon, de semmi több.)

Itt az ideje, hogy újra tisztázzam magam felé azt, amit lelkésze(i)m már többször mondtak: nem nekem kell – például az ádventi készülődéskor – segítenem Jézusnak az útkészítéssel, hogy célba érhesen a bölcsőtől a keresztségig, majd onnan a mennybemenetelig. Az útkészítő munkám arra vonatkozik, hogy magam felé megengedem-e a behajtást, illetve útba igazítok-e másokat is, amennyiben rászorulnak.

Tudom azonban, hogy sok mindent elvehetnek tőlem ezen az úton, amikor beengedem Jézust. Elvehetik az én aranya-

mat is a vámon, a biztos anyagi alapomat. Elvehetik a tömjénemet, amit magamnak és másoknak tartogattam, hogy legyen mivel bódítani a jónépet. A látszólag értéktelen megmaradt mirrhámat azonban a hozzám megérkező Úr megáldja és szolgálatába állítja. Számára nem vagyok értéktelen.

Így fordulok most hozzád, Istenem! Segíts nekem, hogy utat tudjak engedni neked magamhoz! Segíts, hogy felismerjem, amikor másoknak tudok segíteni veled találkozni! Segíts, hogy amikor elveszik a számomra értékes vagyonomat vagy bódító szereimet, akkor alázatosan és némán tűrjek, ahogyan te is tűrtél! Ami megmarad bennem, az számomra értéktelennek tűnik. Add rá áldásodat, hogy benned és általad legyen értékkel! Nálad telepszem le most, amikor utat engedtem számodra magam felé. Ámen.

Ádvent 4. vasárnapja

Örüljetek az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljetek. Az Úr közel! (Filippi 4,4-5)

Nem ott van Babits versében az öröm, amikor megpillantja a csillagot, vagy amikor lelkesen (és lélekben) útra kel száz országát. Az öröm ott van, amikor Jézus keresztségéhez ér.

Babitscsal együtt én is csak (látszólag) kifosztottan és elcsigázottan érhetek el ide. De amikor megkapom annak a hitnek az ajándékát, ami – értelmemet és ép eszemet meghaladva, de nem elvéve – beleégeti a zsigereimbe, hogy értem függ ott Jézus a kereszten, akkor térdre roskadok. Annyi, de annyi minden terhel engem. Ezek miatt pedig JÉZUSNAK MEG KELLETT HALNIA ÉRTEM!!! Ott függ a kereszten a teste, én pedig alatta görnyedek. De egyszerre megérzem: hogyha meghalt értem, hogy megválthasson ezek alól, akkor ezek szerint ÉRDEMES VOLT MEGHALNIA ÉRTEM!!! VAN MÉG REMÉNY A SZÁMOMRA!!!

Kezdem már érteni az örömhírt! Nem finom somolygás, nem „Tessék mindig mosolyogni!”, nem bárgyú vigyor, hanem mindenben átsütő, mindent megváltoztató, de mégis a saját jelenemben lévő, mindig velem lévő öröm. Jézushoz tartozom. Ingyen, saját elhatározásából tette ezt meg értem. De ez az ingyen kegyelme nagyon is drága volt. A saját életével fizetett érte.

Így fordulok most hozzád, Istenem! Add meg nekem, hogy minden karácsonyi fényben (vagy ellenére is) a te fényedet, a te világosságodat, az igazi örömet lássam meg! Áldj meg az örömhír megtapasztalásával! Látod, hogy térdre rogyva próbálom létem minimumával enyhíteni adósságomat. Segíts, hogy ne én erőlködjek, hanem felismerjem: közel vagy már megváltásomhoz. Jössz felém, vigyázol rám, összegörnyedve kereszted tövében, és végül felemelsz majd magadhoz a halálom után. Addig is maradj itt velem! Segíts, hogy igazán megélhessem mindazt, amit ebben a karácsonyban rejtettél el számomra! Ámen.

Pethő Judit

Szenteste

Ajándék

Isten, aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?
(Rm 8:32.)

Karácsony az ajándékozás ünnepe lett. Arra emlékeztet, hogy Isten tapintható, kézzel fogható módon ajándékozott meg önmagával. Minden ajándék a nagy ajándékra, Isten ajándékára, a földre jött Jézusra hívja fel figyelmünket. Az ajándékozás szeretetből fakad. A szeretet teszi az adást és az elfogadást könnyűvé. Isten önmagát ajándékozta nekünk. Ugyanígy aki ad, aki szeretetből ad, önmagát ajándékozta a másikkal. Abban nincs számítás, önzés, nincs kétkedés, hogy vajon elég-e, amit ad, nincs félelem, hogy kinevetik őt. „Ezt neked adom” – ez a mondat azt is jelenti: „neked adom magamat”, a „köszönöm”-ben pedig ilyenkor az is benne van: „köszönöm, hogy adod magadat”. Az ajándéknak csak akkor van értelme, ha abban magunkat adjuk.

(Ferenczy Erzsébet, ev. lelkész, Lovászpata in. Madocsai Miklós: Adventi-Karácsonyi Mozaik)

Család nélkül a karácsony nagyon szomorú, a karácsony nem az igazi család nélkül. Magányosan töltöm el a Szentestét, és azon töprengök, hogy az a sok család Európában és a keresztény világban valóban ünnepli-e, amiről ez az est szól. Sajnos, már régóta karácsony ünnepéből „perzsavásárt” csináltak, ajándékozási versenyt. Abban reménykedem, hogy lassacskán visszatér a karácsony eredeti tartalma: egymás szeretete a jézusi szeretet jegyében.

(Tolnay Klári, színész, 1914-1998)

Karácsony ünnepe

Határtalan határok között

Mert Ő – Jézus – Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem dicsőségéről lemondott, szolgai formát vett fel, emberekhez lett hasonlóvá. (Fil 2:6-7)

Van úgy, hogy elvesztem a lelkesedésem. Körülnézek, és nem látok fantáziát, kreativitást, lehetőségeket. Csak a korlátokat magam és mások előtt és a rettenetes szócskát: majdnem. Majdnem elértem célokat... Majdnem sikerült átmenni a vizsgán... Majdnem megvettük a házat... Majdnem összeházasodtunk... Majdnem. Korlátok közé szorultam. Az idő és sokszor a tér korlátai közé. Szeretném áttörni, lebontani, de gyenge vagyok, – és bevallom, elveszett a lendület. (...)

Vágyom a határtalant. Hogy szabad lehessen, igazán szabad. Korlátok, határok, kötöttségek nélkül. Bátorsággal, erővel, lendülettel feltöltve – képességgel, hogy mindig kicsit többre vágyódjam, hogy merjem hinni, valóban nincs lehetetlen. De ez nekem nem megy – könnyen feladom.

(Deák Ágota, ev. lelkész, Tét, in. Határmenti meditációk.)

Amit nem sikerült elérniük a bábéli torony építőinek – hogy a teteje az égig érjen –, azt tette valósággá Isten Fia, amikor emberként közénk érkezett: Íme, a Végtelen betört a végesbe. Nem feszítette szét korlátait, hanem magára vette azokat: volt gyermek, aztán férfivá érett. Egész nap tanított, úton volt. Délben a samáriai kútnál egy asszonnyal találkozott. Késő este Nikodémussal beszélgetett. Éjjel magányosan imádkozott. Elfáradt, és a hajó hátsó részén aludt egy vánkoson. Ő is magára vette az idő korlátait.

Volt lakása, mégis gyakran vendégeskedett. Megjárta Galilea városait, és az ünnepekre felment Jeruzsálembe. Palesztina határait talán csak egyszer lépte át. Mert magára vette a tér korlátait.

Ismerte a társadalmi megszokások és a törvények korlátait, a betegek és az egészségesek közt húzódó falat, a férfiak és nők között húzódó falat, a zsidók és görögök között húzódó falat. Ezeket a falakat szeretetének határtalansága áttörte. Hozzáért a leprához, bement a farizeusnak és a vámszedőnek a házába, ám a szegény halász házába is. Engedte, hogy Mária is tanítványként lábához telepedjen. Meggyógyította a pogány asszony leányát is.

Íme, Jézussal a Határtalan határaink közé érkezett.

Akkor a véges nem tudta befogadni a Végtelet. A világ nem viselte el a szeretet határtalanságát. Ma, amikor hozzánk érkezik, amikor előttünk tárja ki az eget, látjuk-e a Végtelet?

Karácsony 2. napja, Szent István vértanú ünnepe

Aki győz

Jézus mondja: Aki győz, annak megadom, hogy velem együtt üljön az én trónusomon, mint ahogy én is győztem, és Atyámmal együtt ülök az Ő trónusán. (Jel 3:21)

Amióta csak megüli az egyház a mennyei Király földi születésének ünnepét, kezdettől fogva odatartozik ehhez, hogy megemlékezik az újszülött Király első vértanúkövetőjének mennyei születéséről. A jászolbölcső mögött már meglátszik a kereszt. Karácsony második napjának ilyen megülése annak bizonyossága, hogy az egyház a karácsonyi öröm túlradása közben sem feledti el, hogy útját itt a földön a mártírok vére jelöli, mert mindenre, ami onnan felülről való, üldöztetés és kereszt vár ezen a világon. A mennyei békesség Királyának népe itt a földön a küzdő egyházban él, és nem a diadalmaskodóban: a Király harcosa és hitvallója meghalva, életét áldozva győz, így lesz „megkoronázott” (stephanos – István).

Nem gyásznapként, hanem diadalmi ünnepként üli meg az egyház ezt a napot, amelynek evangéliuma (Mt 23:34-49) az újszülött Király hitvalló harcosairól szól, akik a Lélek fegyvereivel küzdenek, epistolája (Ap Csel 6:8-15 és 7:55-60) pedig az első mártír bizonyágtevést és halálát mondja el, hogy mindenkor – különösen ma! – figyelmeztesse az egyházat arra a kikerülhetetlen harcra, amely a betlehemi isteni Gyermek nyomdokán vár reá. Erre az üzenetre ugyancsak nagy szükség van gyülekezeteinkben!

(Jánossy Lajos, ev. teológiai tanár 1903 – Az egyházi év útmutatása. Az írás először 1944-ben jelent meg.)

István, az első vértanú, diakónusként indul. A szeretet misszionáriusaként. Attribútuma ma három kódarab, de eredetileg inkább egy nagy tarisznya vagy kötény lehetett volna, hiszen az „asztalok körül való szolgálat”-ra rendelték, majdhogynem konyhai szolgálatra. A gyülekezet szegényei kenyéréről kellett gondoskodnia a társaival együtt. De eljön egy nap, amikor nem bújhat a „nem az én reszortom” spanyolfala mögé. Krisztusról tett bizonyosságot az emberek előtt és a kövek alatt. Ő a gyülekezet első vértanúja, a protomartyr. Nem azért, mert mindenáron erre vágyott volna. De szerette annyira Jézusát, hogy ebből a szeretetből arra is tellett, hogy életét egy adott helyzetben odaadta. Nem azért, mert a magáét – meg a többi, a kenyérre, gondoskodásra, ápolásra váróét – nem szerette volna. Nem azért, mert a vértanúság pálmája kíváncsabb lett volna számára, mint a koldustarisznya vagy a mosogatóedény, hanem Jézushoz való tartozásából annyi is kitellett, hogy a magáét odaadta. Akkor, amikor eljött az ideje, és úgy, ahogy megfosztották tőle.

Sokszor hallottam már a neheztelést, hogy kár a Karácsony varázsos fehérségét ezzel a véres históriával bepiszkítani. Nem az a kár, hogy Jézus Krisztus tevőleges szeretetéből szó születik sokkal többször, mint életáldozat? Tudták őseink, miért éppen Karácsony közvetlen közelében emlegették Istvánt. Nyilván magukat is óvni szerették volna, hogy csak hangulat szülessék a keresztfáját is sejtető jászol látán. Karácsony második napja nem mártír-toborzás napja. De készítő emlékeztetés: telik-e szokatlan és váratlan nagyra, súlyosra, esetleg életet és egzisztenciát is kockára tevő új életre. Nem polgáriasodtunk el nagyon? Esetleg keresztény civil-kurázsira is szükség lehet. Még a számtalan helyen csupán jelzőként használt keresztény-kereszttyén forgatagban is.

(Fehér Károly, *ev lelkész, in: Lelkipásztor, 1991*)

Újév Jézus névadásának ünnepe

Múlt időben

Jól vigyázzatok tehát, hogyan éltek! Ne esztelenül, hanem bölcsen, kihasználva az alkalmas időt, mert rossz napok járnak! (Ef 5:15-16)

Szeretnénk tetten érni az időt, érzékelhetővé tenni. Égítetek, feszülő rugók, rezgő atomok periodikus mozgása szerint szakaszokra beosztani. Mért, hogy benne a sajátunkat elhelyezhessük; s hogy el ne sodortassunk: benne kezdetet, kapaszkodót, biztos ponton találni.

Nos, ez a pont kijelöltetett: amikor a véges befogadta a Kezdetben Voltat; amikor az Ige testté lett, akinek szemtanúi látták dicsőségét: telve volt kedvességgel és igazsággal; aki mint Bárány, elhordozta mindnyájunk bűneit, aki keresztre feszítettként legyőzte a halált, és Feltámadottként az Atya jobbára ült. Aki ezzel nemcsak a középpontját jelölte ki az időnek, hanem keretbe is foglalta, mint Alfa és Ómega, Kezdet és Vég.

A múltó idő sodrában a körülöttünk kavargó „fájás-félés

kódhálójában” várva várjuk az urat, aki az időnek keretét és közepét kijelölte, és aki „lehajolt hozzánk”.

(Krähling Dániel, *ev. lelkész, Bonyhád in: Madocsai Miklós: Szilveszteri – Újévi Mozaik*)

Nem tudom, véletlen-e vagy tudatos formálása a naptárnak, hogy az Újév egybeesik Jézus névadásának ünnepével. De ha így alakult, hadd adjam át, mit jelent nekem ez az egybeesés.

Az úgy kezdődött, hogy az iskolában a Fiúcska minden ok nélkül megütött egy lányt. Az illet nem lehet szó nélkül hagyni! Meg is kapta a büntetését.

- Nem jöhetsz el velünk a Kézműves-házba! Gondolkodjál el az eseten, és majd még beszélünk róla. – mondta a tanító néni. A szünet után érkezett a kérdőre vonás.

- Gondolkodtál rajta?

- Igen, gondolkodtam. Rosszat tettem, és megérdemlem, hogy ne menjek el a Kézműves-házba. – mondta a Kisfiú belátással, de minden különösebb érzelem nélkül, mint aki megszokta, hogy a rosszért büntetés jár.

- És ti – kérdezte a tanító néni a többieket – ti mit szóltok ehhez?

Valaki felállt:

- Tanító Néni, a Fiúcska valóban rosszat tett. Nagyon rosszat. Mégis szeretném, ha eljönne velünk a Kézműves-házba. – Aztán sorra felálltak a többiek is, hasonlóképpen beszéltek. A tanító néni csodálkozva nézett először az irgalmas osztálytársakra, aztán a Fiúcskára is. A Fiúcskának ekkor már patakokban ömlöttek könnyei.

Valami ilyesmit jelent nekem Jézus nevében járni.

Gyerekeknek

A karácsonyi történet

Egy betlehemi istállóban, mint kisgyermek jött a világra Isten Fia, Jézus. A szülei is csodálkoztak azon, amit az angyalok előre mondtak születendő gyermekükről. Istennek sok prófétaja megjövendölte már régen születését, s, íme, most végre itt van a Szabadító, akire olyan régen vártak. Itt van, és éppen az ő családjukba született bele!

Isten szeretetből ajándékozta nekünk Fiát. Mennyire szereti Isten a világot! De ennek a világnak nem volt helye az Üdvözítő számára. Mária még egy kis ágyat sem kapott, amelybe gyermekét lefektethette volna. Így történt, hogy Jézust az istállóban egy jászolba fektette édesanyja. Az Üdvözítő elhagyta a mennyi dicsőséget, és egészen kicsiny és szegény lett, hogy hozzánk közel lehessen.

Ezért az angyalokkal együtt mi is énekeljük: Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön béke, és az embereknek jóakarát!

Olvassátok el Lukács evangéliumának 2. fejezetéből az első 20 verset!

		2	7					
8		5		2				
*	*	*			5		9	
5					3	4		
	9	7						5
			5			2	3	
7		8			6			
	3			5				8
				9	8		2	

A képen egy-egy kis ábrában számokat találsz. Karácsonyig minden nap színezz ki egy-egy ábrát számuknak megfelelően, és Karácsonyra szép, színes képed lesz! Mivel a kép igen kicsi, elmondom, hogy a 13. szám az egyik csillagban található.

SUDOKU

A csillaggal jelzett négyzetekbe kerülő számok egy adventi ének számát rejtik. Mi az ének ismétlődő, utolsó két sora?

(Megoldás a 11. oldalon.)

Értékes ötven év

Különleges alkalomnak volt színhelye 2010. november 6-án templomunk és gyülekezeti házunk. Bencze András lelkészünk 50. születésnapját ünnepeltük, amelynek „titkos” előkészületéről semmit sem tudott. Csupán a közös családi ebédéről tudott, melyre izgalommal készült. A család András életét meghatározó öröm forrása. Az első meglepetés akkor érte, amikor régi barátja, a finn gyülekezet lelkésze Heikki Koivisto, valamint Juha Taanila és Baranyai Tamás váratlanul betoppantak. A második meglepetés egy közös délutáni sport program volt, egy felejthetetlen tekemeccs. A nyolc-nyolc fős csapatok izgalmas egymásnak „feszülő” viccelődő küzdelme igazi kikapcsolódást jelentett a napsütéses délutánban. Jó volt látni a résztvevő családtagok és a Bencze testvérek kipirult arcát, a jó dobásokért való igyekezetet. Finn testvérünk is örömmel és gyermeki izgalommal vetette bele magát a küzdelembe.

Az önfeledt játékból hazatérve Andrásunkat a harmadik ajándék várta, gyülekezetünk templomában a 17 órakor kezdődő meglepetés hangverseny. A zsúfolásig megtelt templomba lépve megszólaltak a hangszerek, könnyek szöktek András és mindannyiunk szemébe a szeretet és a barátság intenzív megnyilvánulásától. A tömött padosorokban az ország szinte minden pontjából összesereglett barátok, rokonok, közeli ismerősök mosolyogtak vissza az ünnepeltre. Szebik Attila által szervezett együttes megható élményt nyújtó koncertje vezette be az ünnepséget.

Testvére, Bence Imre budavári lelkész, áhítatában a napi igéről prédikált: „Jézus ezt kérdezte a tanítványoktól: *„Amikor elküldtelek titeket erszény, tarisznya és saru nélkül, volt-e hiányotok valamiben?”*” „*Semmiben*”- válaszolták. (LK 22,35) Eme igéből kiindulva bontotta ki a prédikációt, személyes, családi, gyermekkori élményekre, András elhivatottságára és szolgálatára vonatkoztatva.

A rövid igehirdetést követően hangzottak el a köszöntések, Szemerei Gábor, Heikki Koivisto, gyülekezetünk felügyelőjének megfogalmazásában, valamint azon fiatal lelkészekről, akik az elmúlt években a gyülekezetből, András szárnyai alól indultak el a hit útján.

A köszöntések között versek, a gyülekezet énekkarának énekei hangzottak el. Köszönetként édesanyja Ági néni, és felesége Timi is virágot kapott, akik az egész meglepetés szülinap fő kigondolói és stratégái voltak.

Aki közel ült az ünnepelthez, láthatta András arcán a meglepetés, öröm, hála könnyeit, amikor pár mondatban megköszönte a nap ajándékait.

Ezt követően a gyülekezeti házban szervezett kötetlen fogadásra vehettek részt a megjelentek. Köszönet és hála gyülekezetünk háziasszonyainak és a presbitereknek hogy a torták, sütemények, pezsgők gazdag választékát készítették, ajándékozták nagy örömmel és igazi ünnepé varázsolták az estét.

Ötven év emberi mértékkel nagy idő, de a világmindenségben csak egy pillanat. Mindannyiunk nevében köszönöm, hogy András életének részesei lehettünk az elmúlt 26 évben, amit gyülekezetünk szolgálatában töltött. Istennek hálát adok az ő alázatos, szelíd szolgálatáért, amelyet nap, mint nap megélhetünk.

Az Úr áldja meg családját, további életét és szolgálatát!

Kiss László felügyelő

Fodor Ákos: Sose bánd

a hang... a hangot a csend szüli meg
és észre talán csak úgy veszed,
ha már vele-száll, vele zeng
szíved...

a fényt a szem fura mágusaként
úgy zárja keretbe a vaksötét,
hogy élesen álljon a kép
eléd!

sose bánd
azt, hogy ilyen, amilyen ez a földi világ
csupa rész az egész,
bánat vagy nevetés, amíg élsz,
de ha lenn, de ha fenn szívedet követed hazaérsz!

míg hazaérsz,
itt ragyogunk s vacogunk a csodák közepén,
vagy a lét peremén, hol a hang
meg a fény elenyész,
sosem árt, ami ér, sem a rossz
sem a jó
sose kész...

a csend... a csendet a hang szüli meg
és észre talán csak úgy veszed,
ha hozzásimulsz,
s veletart szíved

sose bánd
azt, hogy ilyen, amilyen ez a földi világ
csupa rész az egész,
bánat vagy nevetés, amíg élsz,
de ha lenn, de ha fenn szívedet követed hazaérsz!

míg hazaérsz,
itt ragyogunk s vacogunk a csodák közepén,
vagy a lét peremén, hol a hang
meg a fény elenyész,
sosem árt, ami ér, sem a rossz
sem a jó
sose kész.

sose bánd
azt, hogy ilyen, amilyen ez a földi világ
csupa rész az egész,
bánat vagy nevetés,
amíg élsz,
de ha lenn, de ha fenn szívedet követed hazaérsz!

Amikor elküldtelek titeket erszény és saru nélkül, volt-e hiányotok valamiben?

(Lk 22.35.)

Ünneplő Testvérek! Ünneplő Testvérem!
Születésnap köszöntőként furcsán cseng ez az ige. Ez nem áldás, hanem egy kérdés.
Pedig szükségünk van az áldásra, mert áldás nélkül nem élhetünk. Isten áldása erősít és lendít bennünket. De talán még inkább szükségünk van a kérdésre! Erre a kérdésre!
Mert a kérdés elgondolkodtat, és úgy serkent válaszadásra,

hogy szinte kényszerít: gondoljuk végig mennyi áldásban volt részünk! Végig kell gondolni, hogy mi mindent kaptunk! Olyan ez a kérdés, mint amikor az ember folyamatosan kap valakitől ajándékot, és egyszer csak az ajándékozó megkérdezi: Te öregem! Tudod valamire használni az ajándékaimat? Tudsz élni az ajándékaimmal egyáltalán használad azokat? Így kérdezi meg most Jézus tőlünk és Tőled is: Volt -e valamilyen hiányod?

Sokféleképpen lehet erre a kérdésre válaszolni.

A válaszunk lehet viszonyító – másokra nézve henceggetünk. Mint a Jézus példázatában a farizeusé, aki rátekintett a vámszedőre, és hálát adott azért is, hogy ő nem olyan ember. A válaszunk lehet viszonyító – önsajnálattal teli. Mint Jézus másik példázatában az idősebb fiúé, aki otthon maradt, és a testvére hazatérésekor kevesellette azt, amit az apjától kapott.

De erre a kérdésre sohasem a másik emberre nézve kell válaszolni, mert mindenkinek különféle ajándékok, kegyelmi ajándékok adatnak. A viszonyítás hencegést vagy elégedetlenséget szülhet.

Erre a kérdésre az ajándékozóra tekintve kel megadni a feleletet. Az életadóra, az életről gondoskodóra, az útra indítóra, tekintetve kell felelnünk. S ha így válaszolunk, akkor mi sem mondhatunk mást, mint a tanítványok: Nem semmiben nem volt hiányunk.

Természetesen mi nem válaszolhatunk helyetted erre kérdésre: volt-e hiányod. Legfeljebb azt mondhatjuk el, hogy mi miben maradtunk az adósaid! S mégis megpróbáltam egy kis listát készíteni:

Nem, semmiben sem volt hiányod – sem az erzsébeti parókián és annak tágas udvarán, ahol kisgyermek voltál, a faragott lépcsős nagyszobában vagy a gyermekszobában, a szomszédteleken ahol sokat játszottunk., sem a kelenföldi parókián.

Nem volt hiányod a szülői szeretetben, kaptál belőle bőven, az édesapai bölcsességből és az anyai aggódásból és az aggódásból fakadó imádságból bőven van részed ma is. (Sokszor elgondolkodom, ilyen lenne a világ, ha minden gyermek legalább ennyi szeretetet kapna?)

Nem volt hiány a testvéri közösségből, a közös játékokból, a nagy poénokból, olykor a kicsik és a nagyok harcából sem, amelyek segítettek bennünket abban hogy a „problémamegoldó” készségünk fejlődjön.

Nem volt hiányod a barátokból sem, s az itt lévő nagy gyülekezetben elvegyülő gyermekkori barátaid jelzik, hogy milyen mély barátságok születtek.

Nem volt, nincs hiányod a családban sem. Timi, a szerető házastárs, és a lányok körülvesznek, segítenek.

Nem volt hiány a gyülekezetben sem, a hitben, a szóban, amit szólnod kellett, a szolgatársakban, akik segítettek a szolgálatban. De tényleg nem folytatom a leltárt, mert más helyett nem lehet leltárt készíteni.

Már csak az a kérdés marad hátra: Ha nem volt hiányod, akkor miért? Miért nincs az embernek hiánya?

A válasz egyszerű: Azért mert van áldás.

Te is hallhattad. Talán először édesanya ölében szunnyadva a templompadban, vagy kis totyogóként a padok között mászkálva – édesapától, vagy komoly konfirmandusként a kelen-

földi templomban. Teológusként már nem csak hallottad, hanem mondtad is: S azóta is mondod: Az ÚR áldjon meg és őrizzen meg téged....

S mert van áldás, ne csak ezek a szavak, hanem ténylegesen megerősítő isteni szeretet – ezért nincs hiány.

Ezért a további utadra sem kívánhatunk mást, csak azt, hogy az, aki életet adott és elhívott, az ÚR áldjon meg és őrizzen meg téged! Az ÚR világosítsa meg az arcát terajtd, és könyörüljön rajtad! Az ÚR fordítsa reád az Ő szent arcát, és adjon békét neked! Ámen. ¹

Bence Imre

¹ Bő jegyzet alapján, a szóban elmondott áhítattól eltér egy kicsit a szöveg.

25 év kántori szolgálatban

Szebik Attila november 6-án orgonaverseny előadásával és kórusművek vezénylésével ünnepelhette – ajándékozási szándékkal – kántori szolgálatának 25. évfordulóját.

Mi minden előzte meg ezt a szép alkalmat?

Lébényben élt a család. Szülei észrevették, hogy idősebbik fiúknak jó zenei érzéke van, ezért 1983-ban vettek neki egy zongorát, ami sajnos hamis volt, de Attila rájött, hogy ha az alsó és felső regiszterekben más hangnemben játszik, összeilleszthetők a harmóniak. Ez persze nehéz a hivatásos zenészek számára is, de ebből látszik az ő tehetsége.

Első tanára a helyi katolikus plébános Zdiarszky László volt, aki harmóniumon kezdte tanítani. Következő évben 1985 januárjától 13 évesen már kántorizált az evangélikus templomban. Ebben az évben járt először Fóton a kántorképzőben, aztán 1990-ig minden évben fejlesztette tudását. Tanárai: Ittész András, Isó Dorottya, Finta Gergely voltak. Érettségi évében 1990/91-ben Győrött a Zeneművészeti Szakközépiskola vendéghallgatójaként tanult tovább orgonát, szolfézst, zeneelméletet, népzénet. Ezután felvették Szombathelyre a Tanárképző Főiskolára egyházkarnagyi szakra, ahol egyházzenesz és ének-zene tanári diplomát szerzett 1995-ben. Közben a főiskolai évek alatt a szombathelyi evangélikus templomban kántorizált Fehér Károly esperes ottani szolgálati ideje alatt, aki a főiskolán még tanította is Attilát liturgikára. A diploma megszerzése után további tanulmányok érdekében 1995-97-ig a németországi Herfordban gyarapította tudását, s kapott diplomát orgona, improvizáció (rögtönzés), zongora, karvezetés, zeneszerzés szakokon. Ott is több alkalommal helyettesítette a kántorokat az evangélikus templomokban. Székesfehérvárra Kokavec Ágnessel kötött házassága révén került 1997-ben. Állást Várpalotán a zeneiskolában kapott. Idekerülése után hamarosan átadta neki Bányai Zsuzsa a kántori szolgálatot, amelyet hűségesen végez. Bekapcsolódott a református hittanosokból alakult „Hozsanna Kórus” vezetésébe is. (Felesége ugyanis református). Közben 1992-től már oktatóként vett részt a nyaranta megszervezett kántorképzőben Fóton. 2002-től Bodajkon a Hang-Szin-Tér Művészeti Iskola igazgatóhelyettesi munkakörét látta el.

2004-ben templomunk meglévő orgonájának állapota már tragikus volt. Isten adta éppen ebben az időszakban gyüle-

kezetünknek Attilát, aki felismerve a helyzetet, nagyon alapos szakmai érvekkel alátámasztva elérte, hogy új orgona megépítését vállalja a gyülekezet. Az ország legjobb orgonaépítőivel sikerült az első szakaszt megépíttetni, és a 2006. november 19-én átadott orgona hangját azóta hallhatjuk, amely szívet-lelket gyönyörködtető. Hála és dicsőség Istennek érte! Az új orgona létrejöttéért és az anyagi lehetőségek javításáért számos koncertet hallhattunk templomunkban neves művészek önzetlen adományaként. (A „hangversenyek az orgonáért” ötlet Attilától származik) Fellendült a zenei élet, már rangot jelent templomunkban előadást tartani. Bízunk abban, hogy ez gyülekezetünk lelki épülését is szolgálja. Szebik Attila nem csak Fehérvár evangélikusságának zenei megmozdulásaiban segít, hanem 2006 óta az egyházmegye zenei felelőseként irányítja a kórusok és zenei együttesek munkáját, látja el szakmai tanácsokkal őket.

Kérjük Istent, hogy sokáig megőrizhesse fiatal lendületét, jó humorát, alapos zenei tudását, és sokaknak tudja átadni a zenén keresztül Isten szeretetét!

„Áldjad én lelkem a dicsőség örök Királyát! Őnéki mennyei karokkal együtt zengj hálát! Zúgó harang, ének és orgonahang, mind az ő szent nevét áldják!” (Ev.é.k.:57.)

Csekéné Bányai Erzsébet
kórusvezető-presbiter

Gyülekezeti munkatárs továbbképző konzultáció Piliscsaba, 2010. november 12-14.

November 12-én délután heten érkeztünk Piliscsabára a székesfehérvári gyülekezetből. Eddig három csoport végezte el a gyülekezeti munkatársképzőt, nekik szól a továbbképzés. A mi gyülekezetünkben eddig 15-en kaptuk meg az erről szóló oklevelet.

Kézdý Péter kezdő áhítata után meghallgathattuk előadását is, melynek témája *Pál apostol személye és származása*.

Az előadás felépítése igen érdekes volt – párhuzamot vont „Az apostolok cselekedetei”-ben és „Pál apostol levelei”-ben leírtak között. Missziójának kezdetét a következő igével tudnánk kifejezni:

„Én, az ÚR, elhívtalak az igazságért és fogom a kezedet. Megőrizlek, és benned ajándékozom meg szövetségemmel népedet, világossággal és nemzetedet.” (Ézs.42,6)
Mindenki szolgáljává tette magát (1Kor. 9,19)

Vacsora után beszámoló következett az elmúlt időszakban végzett munkánkról, majd esti áhítattal zártuk a napot.

A szombat reggeli áhítat igéje szintén Ézsaiás könyvéből való:

„...Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!” (Ézs.43.1)

Utána Dr. Korányi András előadása következett „A magyar egyház- és államalapítás”-ról. Ez a folyamat körülbelül 100-150 évig tartott. A királyok templomban felkent személyek, Isten megbízásából uralkodnak. István európai

jelentőségű uralkodó volt. A magyar egyház alapjait tette le – keresztény alapokon felépített, szervezett királyságot alapított.

Ezután Dr. Frenkl Szilvia előadása következett „*Lélektani ismeretek*” címmel. Az előadás rövidebb volt, hogy több időnk maradjon a szituációs játékokra. Ezek a játékok minden alkalommal megráznak bennünket. Valóságos történetek kerülnek elő, ezekre próbálunk megoldásokat keresni. Anynyira beleéltük magunkat, hogy az ebédidő jó részét felhasználva is „sikerült” megrövidíteni a következő előadást.

Dr. Bácskay Károly következett előadónk sorában, akinek előadása „*Az Újszövetség könyvei*” címet viselte.

Az Újszövetség annak a kapcsolatnak a létrejöttéről szóló feljegyzés, amit Isten hozott létre. Isten a szövetség révén elkötelezettséget vállal az emberrel. Az első öt könyv – jellegét tekintve történeti. Az első négy Jézus életét mondja el, az Apostolok cselekedetei pedig Lukács könyvének folytatása, amely tovább kíséri Jézus életét, továbbá hittételi levelekből áll.

A programokban igen gazdag nap végén D. Szebik Imre Püspök Philippe Melancton-ról, és az Agostai hitvallásról tartott előadást. Melancton eredetileg filológiát tanult a heidelbergi egyetemen. Lutherrel Wittenbergben ismerkedett meg. Kölcsönösen elismerték és tisztelték egymást. Életük végéig barátok voltak.

Az esti áhítat után már jólesett a pihenés.

A vasárnap reggelt egy nagyon szép hálaadó kánonnal indítottuk, majd folytatódott az előadásorozat.

Dr. Varga Gyöngyi az EXODUS-ról, Mózes II. könyvéről beszélt. A könyv a Tóra második irata, az Egyiptomból való kivonulás történetét mondja el. Egyiptomból való szabadulás, vándorlás a pusztában, Izrael népe a Sinai hegynél.

Ezután úrvacsorás istentisztelet következett, majd a *Prédikátor könyve* volt az előadás második részének témája.

Volt még egy nagyon megrendítő mozzanata a napnak.

Pitvarost is érintette viharkár a nyáron. A gyerekek karácsonyát próbáltuk segíteni egy gyűjtéssel. Mindnyájunk szemébe könnyeket csalt, amikor pitvarosi testvérünk meghatódva vette át és köszönte meg az adományt.

„...a jókedvű adakozót szereti az Isten”. (2Kor.9,...7)

Délután rengeteg új ismerettel gazdagodva és lelkileg feltöltődve indultunk haza.

Kocztur Klára
presbiter, gyülekezeti munkatárs

Miben hasonlít a Házas Hétvége és a Piliscsabai munkatársképző hétvége?

Mi a Párommal azon kevesek közé tartozunk, akik mindkét közösség tagjai vagyunk.

2005-ben voltunk a HH Első Hétvégéjén, ami nagyon nagy hatással volt ránk. Azóta igyekszünk minden HH-s rendezvényen részt venni, ha tehetjük nem hagyunk ki egy találkozási lehetőséget sem. A munkaévben kb. havonta jövőnk össze egy péntek estére.

Együttlétünk elején egy-egy mondatban beszámolunk arról,

hogy HÉM (*hogyan érzem magam*), ha lehet, egy hasonlatban megfogalmazva. Különböző témákat körbejárva osztjuk meg a párukkal a gondolatunkat, érzésünket, majd kiscsoportos beszélgetésben ugyanígy. Együttléteinket „gyöngyfűzéssel” zárjuk, melyben az egész közösséggel megosztjuk azt a „gyöngyöt”, ami azon az estén számunkra a legnagyobb élményt jelentette. Így egymás örömeivel gazdagodva térhetünk haza.

Piliscsabán 2007. őszén indult az első munkatársképző tanfolyam, melyet a Magyarországi Evangélikus Egyház nevében D. Szezik Imre ny. püspök tanfolyamvezető szervezett. Az ország minden tájáról (Erdélyből Aradról és Brassóból is!), számtalan gyülekezetből közel nyolcvanan, a mi gyülekezetünkben heten mentünk el. A tanfolyam 3 hétvégét jelentett, a végén vizsgával. A következő években újra indult tanfolyam, melyre gyülekezetünkben újabb aktivisták kapcsolódtak be. Ezen kívül évente kétszer rendezték meg a továbbképzést, tavasszal és ősszel mindazoknak, akik már részt vettek korábban. A sokrétű programokban neves előadók színvonalas előadásokkal gazdagították tudásunkat. A gyakorlati pszichológia abban segített, hogy a különböző élethelyzetekben hogyan tudunk másokhoz fordulni, meghallgatni, tanácsot adni.

November 12-14-én az esedékes őszi gyülekezeti munkatárs továbbképző konzultációján vettünk részt. Péntek délután azzal kezdtünk, hogy – önkéntes alapon – röviden megoszthattuk egymással, ki milyen munkát végzett, s ki-nél mi történt a gyülekezetben, ami másnak példaértékű lehet, amikből ötleteket meríthetünk, stb.

Fórumbeszélgetésben feltehetjük a felmerülő kérdéseinket.

Miután megjöttünk Piliscsabáról, másnap szóba került a munkatársi megbeszélésünkön, hogy miről lehetne cikket írni ebben az újságban. Felkértek, számoljak be a munkatársképzőről. Első gondolatom az volt, hogy én nem vagyok a szavak embere, nem tudok mit írni róla. Aztán az jutott eszembe, mikor megkérdezik: milyen ízű a cukor? Azt válaszoljuk rá, *édes*. Jön a következő kérdés: milyen az édes? Erre azt feleljük: *kóstold meg!*

Nehéz röviden beszámolni, s kiragadni egy hétvége gazdag programjából valamit, ami az ottani légkört, hangulatot visszaadja. Pár nap múlva az jutott eszembe, hogy egy-két „gyöngyöt” azért megoszthatnánk a testvérekkel...

HÉM, amikor a Piliscsabai továbbképzésre gondolok?

Aki járt Piliscsabán, az tudja, hogy a környezet adottságai, a nyugalmas árasztó, békés légkörével, a 3 napos ragyogó napsütéssel, sok-sok értékes előadással, gyakorlattal, ragyogó tekintetű, lelkes, aktív ismerősökkel találkozva, az csak jó lehet!

Mi úgy éltük meg az ottlétet, mint a HH-s alkalmakat, végre hazaérkeztünk az otthonunkba, a családukba, s mint amikor a lemerült akkumulátort felteszik a töltőre.

Gyöngyeim:

- Legfőbb gyöngyöm, hogy Párommal együtt vehettünk részt a tanfolyamon is, s ezen a hétvégén is. Hasonlóan, mint a HH Első Hétvégéjén (*csak azt nem lehet többször*

megismételni!), pár napra kikapcsolódva a hétköznapiakból, együtt töltekezhettünk fel egy nagyszerű közösségben;

- Egyik társunk Miskolcra a párjával és a 2 éves kislányukkal kapcsolódott a közösségbe, s az aradi testvéreket sem lohasztotta le a nagy távolság, ők is négyen jöttek el;

- A vasárnapi istentisztelet offertóriumát arra gyűjtöttük, hogy segítsük a Pitvarosi gyülekezetet (*ebben a faluban a nyári jégeső hatalmas károkat okozott, minden ház megsérült, az embereket lelkileg is megterhelte a nagy veszteség*), hogy az ott élő gyermekeknek szebb legyen a karácsonya. Megható pillanat volt, amikor a munkatárs, könnyes szemmel vette át a közel 50.000 Ft adományt. (*Kb. 50-en voltak*);

Egy nyíregyházi társunk beszámolt arról, hogy a gyülekezetben a személyes beszélgetései, élménybeszámolói alapján olyan nagy lett az érdeklődés a tanfolyamra, hogy a közeljövőben Nyíregyházán kihelyezett képzés indul.

”Az aratnivaló sok, a munkás kevés” (Mt 9.37)

(Idén ősszel a gyér jelentkezés miatt nem indult újabb tanfolyam Piliscsabán.)

A gyakorlati foglalkozáson Dr. Frenkl Szilvia pszichológusnő vezetésével a szituációs játékban az anyós-meny kibékíthetetlennek látszó kapcsolata volt a téma. A munkatárs feladata volt a két fél megbékítése. Nekem, a mi csoportunkban elhangzott egyik kérdés volt jóleső, biztató: Munkatárs az anyós felé: *„Tudsz-e a menyednek olyan tulajdonságát említeni, amit tisztelsz benne, amiért szeretni lehet őt?”* S ugyanígy fordítva is. A lényeg, meglátni a másikban az értéket, a szeretni valót.

(A HH legutóbbi alkalmán a téma Eleanor H. Porter: Az élet játéka című könyve volt.)

- Úti áldásként Dobóné Kiss Ildikó énekelt nekünk egy gyöngyöri dalt;

- Ahogy hazaértünk, telefonon felhívott egyik pécsi idős-korú munkatárs, aki az első alkalomtól fogva mindig részt vett, de most családi program miatt nem tudott eljönni. Hosszasan beszéltünk az ottani élményekről, gyülekezeti gondokról. Ami a legszemélyesebb volt, hogy szívesen jött volna most is, de már többször a piliscsabai hétvége miatt lemondott a családi eseményről, s most nem tehette meg. Megkért, meséljek neki bővebben a HH-ről, mivel a férje katolikus, s Piliscsabára nem jönne vele, de talán oda együtt mehetnének feltöltődni.

Folytathatnánk hosszasan a gyöngyfűzést.

Akiben sikerült felkelteni az érdeklődést a HH iránt, annak ajánlom a Lelkipásztor folyóirat 2010. 8-9. számában megjelent összefoglalót, valamint a HH honlapját (<http://www.hazashetvege.hu>).

Aki a Piliscsabai tanfolyam iránt érdeklődik, az Evangélikus Egyház honlapján (<http://www.evangelikus.hu>) tájékozódhat, vagy a gyülekezet irodájában kaphat bővebb információt. S hála Istennek, elég sokan aktív résztvevői vagyunk ezeknek a közösségeknek, bárki szívesen ad tájékoztatást, felvilágosítást, személyes élménybeszámolót.

Sterczér Frigyesné Erzsók

Jézus szeret minden kicsi gyereket.....

Gyülekezetünkben, az utóbbi hetekben egy új fogalom, egy mozaik szó nyert értelmet: a CSANA. Ha azt a kérdést teszi fel valaki: „Mi újság van a CSANÁ-ban?” Mindannyian tudjuk, miről érdeklődik.

2010. augusztusától kinyitotta kapuit az egyházközség fenntartásában működő KUCKÓ CSAládi NAPközi. Röviden a CSANA.

A kisgyermek folyamatosan érkezik. Jelenleg öt gyermek részesül állandó ellátásban, gondozásban. Közöttük vannak gyülekezeti tagok, vannak a városban élők, és vannak vidékről érkezők is. A legkisebb gyermek, aki a „bölcsődei” gondozásban részesül, -pillanatnyilag-, egy éves, a legidősebb pedig kettő és fél.

Vannak, akik félnapos ellátást igényelnek, ezek a kisgyermekek ebédig maradnak, a délutáni alvás, játék már otthon, a szülőkkel történik.

Vannak, akik egésznapos ellátást kapnak, reggel 7,30-16 óra közti időszakban. És vannak olyanok is, akik időszakos segítséget kérnek néhány órára, akár a délelőtti, akár a délutáni napszakban. Kicsik esetében felügyeletet, játszóházat, nagyobbak esetében a közös tanulást, az iskola utáni időtöltést jelenti.

Sok-sok szeretettel, nyíltsággal, találkozunk munkánk során. Ebben az életkorban a gyermekek őszintén ragaszkodnak és nyitottak a világ felfedezésére. Az éneklés, a hangszerekkel történő ismerkedés, a rajzolás, a közös imádság a legkisebbek számára is örömet jelent. Igaz beszélni még csak most tanulnak, de a kezüket már imára tudják kulcsolni, és az ÁMENT, az ima dallamát már együtt mondják velünk.

Közösen dicsérjük a teremtő, szerető Istent, tanuljuk az egymásra figyelő szeretetet, az ének szavával naponta valljuk JÉZUS SZERET MINDEN KICSI GYEREKET.

Bővebben a www.kuckonapkozi.blogspot.com

Kissné Kárász Rózsa
presbiter, CSANA vezető

Balázska Kuckója

Egyik nyár végi napon nagy volt az izgalom, a tanácstalanság családjunkban. Balázskánkat bölcsődébe kell adnunk. Éjjel-nappal ez a gondolat foglalkoztatott. Hol lesz Neki jó helye? Hol találunk meleg, családias kis fészket aranyoskánknak? Végül is döntöttünk: az evangélikus családi napközit választottuk. Nem csalódtunk. A beszoktatás zökkenőmentesen ment. A Kuckóban szeretetteljes légkör veszi körül a gyermekeket. A kicsik biztonságban érzik magukat. Sokszor úgy belefeledkeznek a játékba, észre sem veszik, hogy nem otthon vannak. Ági néni nagy türelemmel és törődéssel irányítja minden tevékenységüket. Nekünk, szülőknek nagy megnyugvás az, hogy féltett kincseink jó helyen vannak, és szépen fejlődnek testileg-lelkileg mindnyájunk örömeire.

Petőné Csuka Ildikó, anyuka

Látogatás Kiss Erzsébet testvérünkénél

„Áldott a beérett gyümölcs, ha zamatát ontja:

-A bölcs öregség

A legszebb kor

Méltósággal hordva.”

(Páskulyné Kovács Erzsébet)

Kiss Erzsébet néni – talán nem haragszik a néni megnevezés miatt, hiszen az idén múlt 88 éves - a Királykút ln.9.II. emeletén lakik. Hihetnénk, hogy Ő egy az itt lakók közül, vagy talán mégsem?

Ma délelőtt mentünk látogatni Molnár Gyuláné Mártikával. Csengetésünkre azonnal nyílt az ajtó, és a fehér hajú, meleg tekintetű, járókerettel közlekedő Erzsébet néni fogadott bennünket, és kedvesen invitált a szobába, ahol azonnal találkozhattunk keze munkájával, a csipkével. Minden polcon, asztalon volt belőle, és mindjárt megakadt a szemem egy nagyobb kupacon, amiről kiderült, hogy az már a karácsonyi vásárra készült. Ez már évek óta így van. Erzsébet néni a missziós kör „külsős” tagja. Elmenni nem tud itthonról már 5 éve, ami egy baleset következménye a járókerettel együtt. A csipkék így is készülnek, amit Mártika visz a karácsonyi vásárra, és a bevételt missziós célokra fordítják.

Ki is Erzsébet néni? Kérdésemre örömmel, hosszasan válaszol. Ebben az évben 88 éves. Egyedül él ebben a meghitt, kellemes lakásban a maga készítette horgolások között. A külvilággal csak az ablakon keresztül érintkezik, amit Ő olyan természetesen, szépen fogalmaz meg, hogy én szinte érzékenyülök. „Én ha kinézek az ablakon, mindent látok.” - az arca mosolyog, a szemei csillognak. A bevásárlást a lánya, unokái intézik, mindent meg hoznak, amire szüksége van. Így az ideje nagy részét a hobbijának, a horgolásnak szenteli. 14 éves kora óta csinálja. A családban már mindenkinek van, a szomszédokat is „ellátta”. Egyik szomszédja olyan szépnek talált egy darabot, hogy elvitte a felsővárosi templomba, mondván ott van „jó helye” a Szűz Mária szobor alatt. Egy másik darab Párizsba került ismerősön keresztül. Pénzért készített-e kézimunkát kérdésemre erősen tiltakozik. Soha nem dolgozott megrendelésre, de mindennek lett gazdája.

Honnan veszi a mintákat kérdésre négy könyv is kézbe kerül. Három könyv régi, 1957-es, 1967-es kiadás. Én is a régiakat lapozom, itt vannak az „értékek”. Szalagminta, Eszterházy kockás, biedermeier, deltahorgolás, zsinórhorgolás. Erzsébet néni mindet ismeri, sőt csinálta.

Szemüveg? Nincs rá szükség, mondja, korábban volt, de már nem kell. Szinte együtt mondjuk, hogy ez Isten ajándéka. A meddig akarja csinálni a kézimunkázást kérdésre nem válaszol rögtön, felfelé mutat. Azt a Jó Isten tudja, és hal-kan hozzáteszi, még két évig szeretne dolgozni, akkor lesz 90 éves.

Ezután megkérem beszéljen kicsit az életéről. 1934-ben konfirmált Irányi Kamill lelkészénél. Tavaly volt a 75 éves konfirmációi évforduló, az alkalomra kapott lapot őrzi – horgolási könyvben. 26 évig dolgozott a Videotonban, egy helyen. Megkapta a Munka Érdemrend ezüst fokozatát. 34 éve van nyugdíjban. Nem panaszkodik, nem is érti, miért

panaszskodik mindenki mostanában. Örül minden napnak, minden napnak megvan a szépsége, de azért a tegnapi Ünnepnep volt. Nagy – örömben volt része, eljött az öt éve nem látott testvére, aki beteg, 79 éves. Heten vannak még élő testvérek.

Megpillantok a kézimunka könyvek között egy teljesen mást. *Charles H. Spurgeon: Isten ígéreteinek tárháza*. Ezt a könyvet Falussy Ferencnéől, Viola nénitől kapta.

„Naponta olvasom, az év végére érek a végére”.

Elgondolkodom. Ezután már csak Erzsébet néni köszöntése van hátra. Másnap van a névnapja. Ő a tőlünk kapott szép virággal, mindannyian pedig egy szeretetteljes, meghitt beszélgetéssel lettünk gazdagabbak.

Prépost Károlyné, Judit
gyülekezeti munkatárs

Gyülekezeti szállás- és táborlehetőség Fehérvárcsurgón

Ahogy azt már a korábbi Hírmondóban is hírül adtuk, az egykori albérlők után kialakult nehéz anyagi helyzetből Isten és emberek segítségével kilábalunk Fehérvárcsurgón. Ezt alapvetően annak köszönhetjük, hogy nagyon sok munkás kezét, és nagyon sok önzetlen felajánlást kaptunk. Ezeknek az volt a céljuk, hogy a tanítólakást minél jobb állapotba hozzassuk. Mivel ezt sikerült megvalósítanunk, így már tudjuk hasznosítani az épületet, ami a helybeli presbitérium döntése alapján jövő nyár végéig mindenképpen táboroknak, illetve szállóvendégeknek ad otthont. (A presbitérium ennek alapján dönt majd a továbbiakról.)

Amennyiben egy ismerősük táborhelyet keres, illetve hogyan szeretnének hétvégére egy kicsit kilépni a megszokott környezetből, szeretettel ajánljuk gyülekezetünknek ezt az épületet. Érdeklődni Szabó Attiláné Orsolya presbiternél lehet a 30/264-7016-os telefonszámon, valamint Pethő Judit beosztott lelkésznél a 20/824-5506-os telefonszámon.

Pethő Judit

„Isten nekem...”

Ez év szeptemberében ezzel a címmel indítottunk beszélgetős sorozatot Fehérvárcsurgón. Minden hónap első hétfőjén meghívunk valakit, aki befejezi a fenti mondatot, hogy személyesen az ő számára mit jelent Isten. Ebből kiindulva beszélgettünk aztán övele először egy pódiumbeszélgetés keretében, ahol jómagam kérdezem vendégeinket, ezután pedig mindenki bátran tehetett fel kérdéseket.

Elgondolkodtató beszélgetéseken vagyunk túl eddig. Ami-

SUDOKU megoldása:

(Evangélikus Énekeskönyv 143. ének. Utolsó két sor:
Hozzád köt a szeretet mindörökké engemet.)

kor személy szerint nekünk van szegezve a kérdés, hogy mit jelent számunkra Isten, akkor – ahogyan esperes urunk mondta – nem lehet senki más mögé sem elbújni. A személyes hit kerül előtérbe és erősödik meg. Ez pedig ugyan úgy igaz a válaszolóra, mint a kérdezőkre és hallgatókra.

Eddigi vendégeink így fejezték be a mondatot:

Szarka István esperes: „Isten nekem erőm, bizodalمام.”

Süller Zsolt lelkész: „Isten nekem nyugodalمام.”

Süller Villő lelkészfeleség: „Isten nekem adott embereket.”

Pethő Judit lelkész: „Isten nekem az élő kapcsolat.”

Károlyi György gróf: „Isten nekem a bizalmas barát.”

December 2-án 17 órakor Ittész János püspök lesz a vendégünk, január 6-án pedig ugyan ebben az időpontban Bencze András lelkészünk mesél. Szeretettel várunk mindenkit ezekre az alkalmakra!

Pethő Judit

A kulináris focikupa

Vidámság, játék, sok-sok kedves ember és megannyi finomság egy helyen. Ez volt jellemző az idén megrendezett IV. Fejér-Komáromi Evangélikus Ifjúsági Terem Labdarúgó Bajnokságra. "Csúcs!" - mondhatni, ha Bencze Rékát, a csapat egyik oszlopos tagját idézem. Ennél többet mit is kívánhatnánk? Ahogy néhány fehérvárral beszélgettem, erre a kupára nem a versengés miatt járnak az emberek. E helyen a vidámság, a kacagás, a játék, no meg a pocakunk az úr és leszámítva talán a felsoroltak közül az utolsót, ez volt a célja Vertényi Domonkosnak és Süller Zsoltnak, amikor hajdanán kitalálták ezt a kupát. Az Úr jómagam útját "véletlenül" sokaságával hintette meg, amiknek köszönhetően erőfeszítés nélkül jutottam el e rendezvényre. Innen is biztos tudom, jobb helyen nem is lehettem volna november 13-án. Ezt a tényt megerősítette érkezésünkkel az öltözőben ránk várakozó, letakart sütemények látványa, amik magunkévá tételéhez sajnos csak ebéd után állhattunk hozzá. A terem kiváló volt, hiszen a szurkolók és a finomságok kényelmesen elfértek anélkül, hogy foglalták volna a játéktér. A szervezést és a vendéglátást illetően Domonkos és Dombi Attila szervező, Schermann Gábor és felesége, Emőke és a segítők kitétek magukért, a többi már a játékosok dolga volt. Mi, fehérváriak két csapattal indultunk: lány, ill. (nem fogják kitalálni) fiú csapattal. 12 csapat és sok szurkoló volt jelen. A vuvuzela elmaradt, viszont Simon Zsuzsi fényképezőgépének vakuja és az enyém együttesen emelték a meccsek fénypontját. A reggeltől estig „futószalagon” érkező szendvicsek, levesek, és sütemények garmadája óvott minket a fogyástól és korgó pocakoktól, ismét együtt lehettünk – többen is, mint ketten-hárman -, és mindezekért hálásak vagyunk a tatabányaiaknak!

Fiaink negyedik, lánykánk a tizedik helyen végeztek, az első a bakonycsérnyeiak lettek. Jövőre ismét találkozunk talán Csákváron, talán Szákszendén, de addig is járjunk nyitott szemmel, hiszen az Úr annyi szépet hoz még számunkra! Hajrá mindenki!

Farkas Dömötör

EVANGÉLIKUS
EGYHÁZKÖZSÉG
SZÉKESFEHÉRVÁR

8000 Székesfehérvár
Szekfü Gy. u. 1.

Tel.: (22) 506-677

Fax: (22) 506-678

Mobil: (06) 20 824 3300

E-mail: szfvar@lutheran.hu

Honlap:

<http://szekesfehervar.lutheran.hu>

Bencze András lelkész

Mobil: (06) 20 824 3301

E-mail:

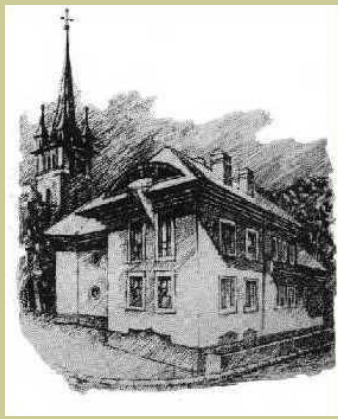
bencze.andras@lutheran.hu

Pethő Judit beosztott lelkész

Mobil: (06) 20 824 5506

E-mail:

judith.petho@lutheran.hu

„Egymásért Élni” Alapítvány adószáma: 18480067-1-07

Alapítványunk bankszámlaszáma: 10200232-29375211

ALKALMAK

Az alkalmakról bővebb információ a lelkészi hivatalban kapható.

Székesfehérvár:

heti illetve havi rendszerességgel:

hétfő 8 h - imakör

hétfő 14 h – nyugdíjas klub (hónap első hétfőjén)

hétfő 18 h – elmaradt hittanórák (felnőtt beszélgető kör)

kedd 15 h – missziói kör

kedd 16 h – bibliaóra

szerda 17 h – hittanórák óvodás kortól konfirmációig

szerda 18:30 h – énekkar

csütörtökönként, havonta egyszer irodalmi kör, megbeszélés szerint

péntek 16 h – kisifi (egy éve konfirmáltak csoportja – 14-16 évesek)

péntek 18 h – nagyifi (17 év feletti ifjúsági köre)

megbeszélés szerinti hétfőken munkatársi megbeszélés, illetve ehhez a naphoz kapcsolódóan imakör

további programok:

december 5. 9:30 h – adventi vásár megnyitója a gyülekezeti házban

december 11. 15:30 h – adventezés a gyülekezeti házban

december 12. – szupplikáció istentiszteleti alkalmainkon. Szolgál: Arató Lóránd IV. évfolyamos teológiai hallgató

december 22. 18 h – a Musculus Vocalis együttes zenés áhítata templomunkban

december 23. – Angyaljárás – a fiatalok és hittanosok köszöntik otthonaikban idős testvéreinket

január 6. 10:30 h – istentisztelet Vízkereszt napján

január 13. 18 h – Irodalmi kör (Dsida Jenő költészete)

január 16-23. 18 h – ökumenikus imahét

December 5-től minden vasárnap két istentiszteletet tartunk 8:30-kor és 10:30-kor a gyülekezeti házban.

ünnepi istentiszteleteink

december 24. 16 h – szentesti istentisztelet

december 25. 10:30 h – istentisztelet karácsony ünnepén

december 26. 10:30 h – istentisztelet karácsony második napján

december 31. 18 h – óév esti istentisztelet

január 1. 10:30 h – újévi istentisztelet

Vidékek:

kéthetente keddi napokon 17 órától bibliaórát tartunk Sárosdon és Szabadegyházán a református gyülekezettel közösen

havonta egy csütörtökön 17 órától házi bibliaórát tartunk Agárdon

minden hónap első csütörtökjén 17 órától „Isten nekem...” címmel pódiumbeszélgetést tartunk

Fehérvárcsurgón egy meghívott vendéggel

Az aktuális időpontokról érdeklődni Pethő Juditnál lehet.

december 17. 15 h – úrvacsorás istentisztelet az agárdi szeretetotthonban

január 6. 17 h – Fehérvárcsurgón az „Isten nekem...” sorozat keretében Bencze András lelkészünket kérdezzük

január 27. 15 h – úrvacsorás istentisztelet az agárdi szeretetotthonban

február 24. 15 h – úrvacsorás istentisztelet az agárdi szeretetotthonban

március 31. 15 h – úrvacsorás istentisztelet az agárdi szeretetotthonban

Egyházkerületi alkalom:

február 26. – egyházkerületi nap Pápán, ahol bemutatkoznak a püspökjelöltek